

Sv. Fiacrius

Plinio de Oliveira

1. septembra 2019 ✝ Svätec týždňa ✝ Svätec na se

Životopisné dáta:

Sv. Fiacrius sa narodil začiatkom siedmeho storočia do slávnej írskej rodiny. Škóti tvrdia, že bol synom jedného z ich kráľov a spolu s bratmi ich vychoval sv. Conon, biskup z Iony. Ako mladík opustil rodičov a rodinu, aby v samote slúžil Bohu. Odišiel do Francúzska, vyhľadal sv. Fara, biskupa z Meaux a žiadal ho o miesto, kde by mohol žiť pustovnícky život, ďaleko od sveta. Biskup s radosťou jeho žiadosti vyhovel. Povedal mu: „Neďaleko je les, moja otcovizeň, ktorú miestni volajú Breuil. Je to

tiché a opustené miesto.“ Obaja svätci sa tam vybrali a určili miesto, kde sa mal Fiacrius usadiť. Biskup mu dal všetko, čo potreboval. Sv. Fiacrius vyklčoval kus lesa, postavil kaplnku k pocte Svätej Panny a malý dom vedľa, kde prijímal hostí. Neskôr postavil aj malú nemocnicu, kde slúžil chorým a chudobným a veľa rás ich uzdravil mocou svojej modlitby. Ženy do svojej pustovne nikdy nepustil. Toto je neporušiteľná tradícia írskych kláštorov. Tento zákaz platil aj pre kaplnku, až do jeho smrti. A ani dnes, ako pocta jeho pamiatke, ženy nesmú vstúpiť do jeho pustovne a kaplnky, kde je pochovaný. Ani Anna Rakúska, kráľovná Francúzska, ktorá putovala k tejto svätyni aby vzdala vďaky za milosť, ktorej sa jej dostalo, nesmela prekročiť prah tejto kaplnky.

Škóti hovoria, že v jeho časoch sa škótsky trón uprázdnil a do Breuilu putovali poslovia a žiadali sv. Fiacriusa, aby sa vrátil a stal sa ich kráľom. On však pokorne odmietol. Svätec zomrel 30.8. 670 a pochovali ho v kaplnke, ktorú postavil. Po jeho smrti sa tam stalo veľa zázrakov, ktoré preslávili jeho meno. Vo Francúzsku ho ako patróna uctievali záhradníci, lebo prácou v záhrade a modlitbou vo svojej kaplnke si sv. Fiacrius zaslúžil miesto v Nebi. Jeho sviatok sa pripomína 1. septembra.

Komentár prof. Plinia:

Neviem, či viac zaváži krása jednotlivých životných udalostí života sv. Fiacriusa, alebo všetky zjednotené do legendy, ktorá vydáva nádhernú vôňu.

Ak pohliadneme na krásu jednotlivých udalostí, tak ťažko nájdeme niečo krajšie, ako svätca, kráľovského syna, ktorý cestuje do ďalekej krajiny, aby v lese našiel útočisko a úkryt pred kráľovskou pompéznosťou. Vyhľadal iného svätca, spolu putovali do lesa, našli pre neho miesto, kde zostal až do smrti. Princ, ktorý žije ako pustovník.

Po dlhom čase prežitom v samote sa vyskytne príležitosť vrátiť sa k panskému životu a zasadnúť na trón. Možno, že čas od času cítil smútok za životom, ktorý opustil. Ale odmietol túto príležitosť a zomrel ako pokorný záhradník a správca nemocnice, ktorú v lese Breuile postavil.

Myslím, že to druhé odmietnutie je krajšie, ako to prvé. Často, keď mladík opustí nejaký životný štýl, na ktorý bol zvyknutý, nevie presne, čo opúšťa. Nechýba mu to a neuvedomuje si, aký ťažký život si volí. Nový život vidí v lákavých farbách. Je ľahko si predstaviť, ako sa princ, zvyknutý na pohodlie kráľovského hradu preje kráľovských pôct a zamiluje sa do predstavy pustovníckeho života niekde v horách. Ale po nejakom čase si naplno uvedomí o čo prišiel a poetika lesného života sa zmení v tvrdú prózu. Boj proti zime, horúčave, kadejakej hávedí. Potom sa dá objektívne vyhodnotiť veľkosť obety, ktorú priniesol. A potom príde šanca vrátiť sa do civilizácie, ba zasadnúť na trón a on ju odmietne. To je skutok ešte ušľachtilejší, ako bol jeho odchod.

Istý bezbožný Angličan z 19. storočia rozprával o návšteve kartuziánskeho kláštora v Španielsku. Zapôsobil na neho majestátny výhľad, ktorý z kláštorného okna mal. „Aké nádherné miesto!“ zvolal. „Nádherné, ak si tu na návšteve, strašné ak tu žiješ,“ povedal mu na to jeho kartuziánsky sprievodca.

Áno, je to bezbožná historka, s náboženským podtextom. Ale je na tom čosi pravdy. Veľa vecí, nádherných na začiatku býva veľmi ťažkých po nejakej chvíli. A sv. Fiacrius zostal verný svojmu prvému rozhodnutiu až do smrti. Krása vernosti, vytrvalosti, ktorá zasluhuje obdiv.

Ak sa pozrieme na celý jeho život, vidíme ticho Breuilskeho lesa, v diecéze Meaux. Deň za dňom, noc za nocou, nikde nikoho, len svätec, ktorý sa modlí a pracuje a krotí prírodu. Krok za krokom si podrobuje divoký terén. V malom robí to, čo Cirkev vo veľkom. Civilizuje, prináša kultúru na miesto, kde žije.

A tak v okolí svojej pustovne sadil a kultivoval, staral sa o rastliny a kvety a skrze ne a za ne Bohu dobreorečil. Raz za čas zavítal pocestný a strávil tam noc. Možno mal starosti a zveril sa svätcovi, prijal radu a odišiel. A v susednom meste spomenul, že stretol svätého pustovníka.

Inokedy prišiel za ním chorý muž a bol uzdravený. Potom o tom rozprával iným, svätcova povest sa šírila a vyhľadávali ho iní chorí a biedni. A tak postavil malú nemocnicu a spravoval ju. Správy o jeho svätosti sa šírili a Bohu milá vôňa naplnila miesto a stúpala do neba. Bola to vôňa Ježiša Krista, ktorá ovládla Breuil a vyliala sa aj na Meaux. Toto príbeh typický pre stredovekých svätcov, ktorý sa uskutočnil aj v živote sv. Fiacriusa.

Úcta k sv. Fiacriusovi sa rozšírila po Francúzsku. V Paríži bol v 19. storočí hotel sv. Fiacriusa. Neďaleko bolo miesto, kde parkovali malé, koňmi ťahané koče, ktoré sa dali prenajať. A to im dalo meno – fiaker. A sv. Fiacrius, patrón záhradníkov, sa stal aj patrónom parížskych taxikárov. A ešte aj dnes volajú ľudia meno sv. Fiacriusa.

Toto je krása životov svätých. Toto je ten zázračný aspekt milosti, ktorý nádhernou vôňou zahaľuje dejiny a dáva duším priestor, kde si môžu po dni plnom námah a sklamaní oddýchnuť. Takýto životopis je ako čerstvý vetrík plný pokoja a osvieženia a umožňuje nám aspoň trochu pochopiť stredovek. A tiež nám dáva aspoň trochu nahliadnuť, aká bude vôňa Máriinho kráľovstva, ktoré zavládne, keď bude všetko čo je spojené s Revolúciou zničené a bude vybudovaná nova Christianitas.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/sv-fiacrius/>

